

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 24/2024-27

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara (sudca spravodajca) a sudcov Jany Baricovej a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného JUDr. Bohumilom Novákom, advokátom, Horná 27, Banská Bystrica, proti rozsudku Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Sfk/31/2021 z 28. júna 2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 24. októbra 2023 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom najvyššieho správneho súdu o zamietnutí kasačnej sťažnosti označeným v záhlaví tohto uznesenia. Navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť súdu na ďalšie konanie.

2. Z ústavnej sťažnosti, napadnutého rozsudku a rozsudku Krajského súdu Trenčín (ďalej aj „krajský súd“ alebo „správny súd“) sp. zn. 11S/59/2020 z 24. júna 2021 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) získaného z verejne dostupných zdrojov (www.justice.gov.sk) vyplýva, že Daňový úrad Trenčín, pobočka Považská Bystrica (ďalej aj „správca dane“) prvostupňovým rozhodnutím č. 102580363/2019 z 12. novembra 2019 určil podľa § 68 ods. 5 a ods. 6 zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „daňový poriadok“) sťažovateľovi rozdiel dane v sume 7 780,20 eur na dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie november 2015, pričom nepriznal nadmerný odpočet v sume 6 552,04 eur a vyrubil daň v sume 1 228,16 eur. Na odvolanie sťažovateľa Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky (ďalej len „žalovaný“) napadnuté prvostupňové rozhodnutie potvrdilo druhostupňovým rozhodnutím č. 100513952/2020 z 24. februára 2020.

2.1. Sťažovateľ si v kontrolovanom zdaňovacom období november 2015 uplatnil odpočítanie dane z pridanej hodnoty spolu v sume 7 780,20 eur zo štyroch dodávateľských faktúr od spoločnosti [REDAKOVANÉ]

██████████ (ďalej len „dodávateľ“) za dodávku zvracieho materiálu. Po daňovej kontrole vykonanej na účel zistenia oprávnenosti nároku na vrátenie nadmerného odpočtu dane alebo jeho časti a po následnom vyrubovacom konaní správca dane vec posúdil s poukazom na § 49 ods. 1 a ods. 2 písm. a) zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o DPH“) tak, že sťažovateľ si uplatnil nárok na odpočítanie dane v rozpore so zákonom, keď nepreukázal, že zdaniteľné plnenia boli skutočne realizované dodávateľom tak, ako je deklarované na sporných faktúrach.

3. Krajský súd svojím rozsudkom správnu žalobu podanú sťažovateľom podľa § 190 Správneho súdneho poriadku (ďalej len „SSP“) ako nedôvodnú zamietol. Proti uvedenému rozhodnutiu sťažovateľ podal kasačnú sťažnosť, ktorú najvyšší správny súd napadnutým rozsudkom zamietol podľa § 461 SSP ako nedôvodnú. Súdny potvrdili právny záver daňových orgánov o nepreukázaní splnenia hmotnoprávnych podmienok odpočítania dane [§ 49 ods. 1 a ods. 2 písm. a) zákona o DPH], keď nie je preukázané, že tovar, ktorý bol na výstupe od sťažovateľa nespochybný, mu dodala osoba, ktorá je platiteľom dane, resp. právny záver o nepreukázaní reálneho dodania tovaru deklarovaneho na sporných faktúrach dodávateľom sťažovateľa.

II.

Argumentácia sťažovateľa

4. Sťažovateľ najprv všeobecne namieta zásah do práva na súdnu ochranu a spravodlivý súdny proces tým, ako najvyšší správny súd ústavne neakceptovateľným spôsobom formalisticky redukoval rozsah súdneho prieskumu zákonnosti žalovaného mimo jeho zákonných hraníc a relevantné právne normy daňového práva hmotného a procesného aplikoval spôsobom, ktorým poprel ich zmysel a účel. Konkrétnejšie ďalej uvádza, že na svoje námietky uplatnené v kasačnej sťažnosti týkajúce sa (i) polemiky o skutkovom stave [sporná otázka (ne)dodania tovaru, hoci správne orgány uznali, že nadobudnutý tovar dodaný na vstupe bol v rovnakom množstve a v rovnakom druhu použitý na výstupe na jeho vlastné zdaniteľné plnenie], (ii) neaplikovania záväznej judikatúry Súdneho dvora Európskej únie či (iii) nulitnosti rozhodnutí vydaných správcom dane (okruhy námietok obdobne vyjadrené aj v ústavnej sťažnosti, *pozn.*) reagoval najvyšší správny súd iba povrchno, bez náležitej argumentácie, iba všeobecnými frázami sťažovateľa „odbil“. Napadnutý rozsudok je preto nepreskúmateľný pre neexistenciu dôvodov.

5. Sťažovateľ zotrváva na svojom tvrdení o reálnom dodaní tovaru dodávateľom a o reálnosti tovaru v rovnakej kvalite a v rovnakom množstve uvedenom na faktúrach. Považuje za nesporné, že mu bol tovar dodaný a že ho použil na svoje zdaniteľné plnenie. Z obsahu ústavnej sťažnosti možno proti napadnutému rozsudku najvyššieho správneho súdu vyabstrahovať nasledujúcu ústavnoprávnu argumentáciu:

a) zjavná nelogickosť, arbitrárnosť a účelovosť dôvodu neuznania práva na odpočítanie dane [spochýbajúceho v nepreukázaní faktickej existencie plnenia (por. bod 44 napadnutého rozsudku, *pozn.*)], ktorý je v rozpore so zisteným skutkovým stavom, ak tovar (materiál na zvrávanie) bol na výstupe v plnom rozsahu uznaný a ak tento materiál sťažovateľ použil pre svoje ďalšie zdaniteľné plnenia;

b) nerešpektovanie výkladu § 46 ods. 5 daňového poriadku [v intenciách svojej vlastnej judikatúry (1Sžfk/15/2020)] vo vzťahu k procesno-právnomu pochybeniu správca dane, ktorý vo fáze

po presune dôkazného bremena svojvoľne (v rozpore s čl. 2 ods. 2 ústavy) nedodržel postup podľa § 46 ods. 5 daňového poriadku, ak neoznámil sťažovateľovi svoje pochybnosti a dôvody týkajúce sa skutkových zistení, čím mu znemožnil brániť sa;

c) v súvislosti s konštatovaním porušovateľa o nadbytočnosti úvah súvisiacich s vedomosťou sťažovateľa o podvode, ktoré však podľa názoru súdov nespôsobuje nezákonnosť a nepreskúmateľnosť rozhodnutí daňových orgánov, sťažovateľ uvádza, že ide o dva diametrálne odlišné dôvody na neuznanie práva (8Sžfk/9/2021), a zvýrazňuje povinnosť správcu dane presne určiť dôvod nepriznania práva na odpočítanie dane;

d) kým daňové orgány tvrdili, že neuznávajú nárok sťažovateľa kvôli vedomosti o daňovom podvode, súdy tento dôvod arbitrárne a účelovo zmenili na záver o neplnení hmotnoprávnych podmienok, proti ktorému sa sťažovateľ nemal možnosť brániť v daňovej kontrole ani v daňovom konaní;

e) ak porušovateľ pri zhodnotení posúdeného skutkového stavu (bod 43 napadnutého rozsudku, *pozn.*) konštatoval rozpory vo výpovediach, bolo povinnosťou daňových orgánov riadne zistiť skutkových stav a pochybnosti odstrániť už v daňovej kontrole;

f) porušovateľ doslovne prebral konštatovania správneho súdu týkajúce sa pochybnosti o ekonomickej aktivite dodávateľa, ako aj tvrdenia, že sťažovateľ nepredložil doklady a informácie o preprave (v tomto kontexte poukazuje na rozsudok Maks Pen EOOD);

g) odôvodnenie neuznania práva na odpočítanie dane v kontexte pochybení na strane dodávateľa je v rozpore so smernicou Rady 2006/112/ES o spoločnom systéme dane z pridanej hodnoty z 28. novembra 2006;

h) neprávne právne posúdené námietky o nulite rozhodnutí vydaných orgánom označeným ako Daňový úrad Trenčín, pobočka Považská Bystrica.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru) rozsudkom najvyššieho správneho súdu o zamietnutí kasačnej sťažnosti, namietajúc absenciu jasných a zrozumiteľných odpovedí na právne a skutkovo relevantné otázky explicitne namietané v kasačnej sťažnosti, ako aj nesúlad právnych záverov so zisteným skutkovým stavom. Podstatná ústavnoprávna argumentácia tak predstavuje námietku zjavnej neodôvodnenosti a arbitrárnosti napadnutého rozsudku najvyššieho správneho súdu.

7. V tejto súvislosti je potrebné pripomenúť, že procesné postupy v daňovom konaní, zisťovanie a hodnotenie skutkového stavu, ako aj výklad či aplikácia podústavného práva sú primárne zverené správcovi dane. Ústavný súd v tejto súvislosti zvýrazňuje svoje ústavné postavenie nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) mimo systému všeobecného súdnictva. Preto sa v tomto konkrétnom prípade nebude sústrediť na prieskum zákonnosti samotného preukazovania a vyhodnotenia reálnosti dodania zdaniiteľného plnenia dodávateľom a z toho plynúcich právnych záverov, čo predovšetkým predstavuje úlohu správneho súdnictva. Úlohou ústavného súdu preto bolo v rámci predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti posúdiť, či sa najvyšší správny súd náležite vysporiadal s podstatnými námietkami sťažovateľa a či konanie pred ním nebolo poznačené takou kvalifikačnou vadou, ktorá by opodstatňovala kasačný zásah ústavného súdu. Napadnutý rozsudok najvyššieho správneho súdu, ktorý konal a rozhodoval

ako súd kasačný, nemožno hodnotiť izolovane, ale iba v kontexte s rozsudkom krajského súdu a zároveň v kontexte s rozhodnutiami správnych orgánov, ktoré mu predchádzali.

8. Podstatou a účelom daňového konania bolo hodnoverné preukázanie zdaniteľných obchodov. Sťažovateľ deklaroval a preukazoval prijatie dodávky tovaru od dodávateľa predložením faktúr, dodacích listov a dokladov o úhrade faktúr. Daňové orgány, najmä na podklade výpovede bývalého konateľa dodávateľa (por. bod 39 rozsudku krajského súdu, bod 41 napadnutého rozsudku), spochybnili reálnosť dodania tovaru deklarovaným dodávateľom. Sťažovateľ však tvrdí, že nadobudnutý tovar reálne existuje a využil ho ďalej pre svoje zdaniteľné plnenie. Preto nesúhlasí s právnym posúdením o nesplnení podmienok na odpočet dane, ak je reálne dodanie tovaru preukázané.

9. V prípade veci sťažovateľa týkajúcej sa preukazovania materiálnych podmienok odpočtu DPH, kde popri sebe stáli sťažovateľ ako daňový subjekt a orgány finančnej správy možno vyabstrahovať námietky týkajúce sa (i) procesnoprávneho charakteru v súvislosti s rozložením a presunom dôkazného bremena v procesoch pri správe daní, (ii) skutkových zistení v spornej otázke reálneho dodania zdaniteľného plnenia, ako aj (iii) samotného právneho posúdenia splnenia hmotnoprávnych podmienok na odpočet dane.

10. V súvislosti s nastolenými otázkami je potrebné poukázať na aktuálnu judikatúru ústavného súdu a v nej obsiahnuté všeobecné východiská pre všeobecné súdy pri rozhodovaní vecí, kde proti sebe stoja daňové subjekty a orgány finančnej správy týkajúce sa dane z pridanej hodnoty (IV. ÚS 86/2022, I. ÚS 259/2022, I. ÚS 247/2023). Ústavný súd v kontexte vývoja judikatúry Súdneho dvora Európskej únie uznáva, že dôkazný štandard a rozloženie dôkazného bremena pre oblasť dane z pridanej hodnoty nie je priamočiare v tom zmysle, že by zaťažovali výlučne daňový subjekt, ba naopak, rozsiahle povinnosti kladú i na finančnú správu. Je však potrebné zdôrazniť, že odpočítanie dane je právom platiteľa dane, ktoré je spojené s dôkaznou povinnosťou preukázania zákonných podmienok na jeho uplatnenie. Daňový subjekt musí preukázať, že faktúry či iné listiny, na základe ktorých si uplatňuje odpočet dane presne, odrážajú skutočne realizované plnenia. Odpočítanie dane nenastáva *ex lege*. Súčasne platí, že daňový subjekt nie je možné pripraviť o právo na odpočítať daň len v dôsledku skutočností ležiacich mimo jeho sféry, ako je nekontaktosť jeho dodávateľov či odberateľov, nesplnenie si rôznych povinností na ich strane či neodvedenie sumy dane do štátneho rozpočtu týmito inými osobami (bod 42 uznesenia Vikingo Fővállalkozó). Z obdobných úvah týkajúcich sa práva na odpočítanie dane a možností jeho obmedzenia argumentačne podporených judikatúrou Súdneho dvora Európskej únie vychádzal aj najvyšší správny súd.

11. Z obsahu napadnutého rozsudku je zrejmé podstata, na ktorej založil najvyšší správny súd rozhodnutie o zamietnutí kasačnej sťažnosti, a tou je akceptovanie právneho záveru orgánov daňovej správy nepreukázaní reálneho dodania tovaru deklarovaného na sporných faktúrach dodávateľom (por. body 40 až 44 napadnutého rozsudku). Vyabstrahovaniu tohto relevantného právneho záveru premietnutého vo výroku napadnutého rozsudku predchádzala výrazná a kritická redukcia identifikovaných nedokonalostí v postupe či rozhodnutí správnych orgánov (vrátane krajského súdu), ktoré však podľa najvyššieho správneho súdu v sebe neniesli potenciál nezákonnosti, resp. nepreskúmateľnosti ich rozhodnutí a zásadný vplyv na právne posúdenie súdnej veci. Ústavný súd preto považuje metodologický postup súdu spočívajúci v postupnom

„vyčistení“ od nepodstatných vecí pre súdenú vec kryštalizujúci samotné jadro právneho problému za adekvátny a logický. Z ústavnoprávneho hľadiska nemožno mať žiadne výhrady k vyhodnoteniu kasačných námietok týkajúcich sa (i) neprihliadnutia na nezákonný dôkaz z výsluchu konateľa dodávateľa v pozícii svedka p. Richtera (body 33 až 35 napadnutého rozsudku), či (ii) výslovného nepoukázania správcu dane na § 46 ods. 5 daňového poriadku pri vykonávaní jeho úkonov (bod 36 napadnutého rozsudku), a napokon (iii) k nejednoznačnému určeniu zákonného dôvodu nepriznania práva na odpočítanie dane, ak súd (v zásadnej zhode s krajským súdom) zrozumiteľne a jednoznačne konštatoval závery a úvahy o účasti na daňovom podvode za nadbytočné a zbytočne zaťažujúce konanie (bod 38 napadnutého rozsudku). Z uvedenej časti odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že najvyšší správny súd sa kasačnou argumentáciou sťažovateľa zaoberal (v niečom mu dal za pravdu) a poskytol mu primerané odpovede na túto argumentáciu, ktoré podľa názoru ústavného súdu nevybočujú z možných ústavne akceptovateľných rámcov.

12. V naznačených súvislostiach je potrebné vrátiť sa k základu právnej veci, a to k podstatnému právnemu záveru najvyššieho správneho súdu o nepreukázaní splnenia hmotnoprávnych podmienok na odpočítanie dane medzi dodávateľom sťažovateľa a sťažovateľom. Ústavný súd konštatuje, že sporná okolnosť spočívajúca v nepreukázaní reálneho dodania preverovaného tovaru na faktúrach má skutkový základ. Aj napriek skutočnosti, že ústavný súd má v referenčnej norme obmedzený priestor, aby v tomto type vecí vstupoval do skutkovej polemiky (IV. ÚS 86/2022), je možné uviesť, že kvalifikované spochybnenie skutkového deja správcom dane týkajúceho sa *priamo* zdaniteľného plnenia, a to *vpriamom* a *úzkom* kontakte medzi dodávateľom a sťažovateľom (nie mimo ich vzájomného právneho vzťahu), má v okolnostiach tejto veci relevantný charakter s racionálnym základom (najmä na základe rozpornej a značne protichodnej výpovedi bývalého konateľa dodávateľa p. Paprčku). Relevantné dôkazy produkované daňovým orgánom vyúsťujúce do zmysluplného a reálneho spochybnenia skutkovej verzie reálneho dodania tovaru, ktoré nebolo v priebehu konania sťažovateľom účinne odstránené [hoci nepochybne po kvalifikovanom spochybnení dodávky tovaru dostal priestor na predloženie ďalších dôkazov (bod 29 a 30 rozsudku krajského súdu), *pozn.*], sú podľa názoru ústavného súdu spôsobilé na formulovanie skutkového záveru o nepreukázaní faktickej existencie plnenia. Preto právne posúdenie o nesplnení hmotnoprávnych podmienok odpočítanie dane nesignalizuje arbitrárnosť a porušenie práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Ústavný súd dodáva, že v danom prípade nešlo len o domnienky či všeobecné a ničím nepodložené konštatovania, ale o výsledok podrobného dokazovania (miestne zisťovanie, opakované výsluchy svedka – bývalého konateľa dodávateľa, výpis z účtu, ktorého majiteľom bol dodávateľ).

13. Pokiaľ ide o námietku sťažovateľa týkajúcu sa arbitrárnosti dôvodu neuznania práva na odpočítanie dane z dôvodu rozporu so zisteným skutkovým stavom s osobitným zdôraznením existencie tovaru na výstupe, táto nie je opodstatnená. Je potrebné zdôrazniť, že skutkový stav v kontexte záveru, či *skutočne* došlo alebo nedošlo k dodaniu tovaru zo strane dodávateľa, nebol zistený, hoci podľa názoru ústavného súdu správca dane využil dostupné zákonné možnosti a vyvinul dostatočnú snahu na to, aby sa priblížil k náležitému zisteniu skutkového stavu. Inými slovami, nebolo, resp. už ani nie je možné objektívne poznať absolútnu pravdu, či k fyzickej preprave tovaru naozaj došlo alebo nie. Aj napriek uvedenému, práve v dôsledku informačného deficitu v súvislosti s okolnosťami spojenými s priebehom dodania tovaru (por. napr. bod 41 a 43 napadnutého rozsudku) v spojení s celkovou dôkaznou situáciou napokon došlo k formulovaniu

skutkového záveru o nepreukázaní reálneho dodania tovaru deklarovaného na sporných faktúrach. Ústavný súd za daných okolností považuje za ústavne udržateľný stav v súlade s čl. 46 ods. 1 ústavy, ak najvyšší správny súd po autentickom preskúmaní administratívneho spisu a skutkového stavu dosiahne dostatočnú mieru praktickej istoty v tom, že preukázateľná dôkazná situácia a spoľahlivý obraz skutkových okolností danej veci neumožňujú vysloviť záver o splnení hmotnoprávnych podmienok práva sťažovateľa na odpočítanie dane, ktorú však nevyhnutne musí podporiť relevantnou a preskúmateľnou argumentáciou v odôvodnení rozhodnutia. V nadväznosti na uvedené konštatuje, že najvyšší správny súd túto požiadavku v bodoch 40 až 44 napadnutého rozsudku naplnil.

14. Najvyšší správny súd poskytol dostatočné odpovede na podstatné námietky nastolené v kasačnej sťažnosti týkajúce sa zisteného skutkového stavu a právneho posúdenia veci (body 40 až 44 napadnutého rozsudku). Navyše, neopomenul ani vyčnievajúci argument sťažovateľa o nespochybnenej existencii tovaru na výstupe, s ktorým sa v kontexte dôkazne podložených skutkových zistení vysporiadal spôsobom, voči ktorému ústavný súd nemá výhrady (bod 43 posledná veta napadnutého rozsudku). Pokiaľ ide o argumentáciu o účelovom postupe súdov pri zmene dôvodu neuznania nároku sťažovateľa [bod 5 písm. d) tohto uznesenia], tak táto námietka nie je pravdivá. Najvyšší správny súd (bod 38) a predtým aj krajský súd (body 80 až 82), akcentujúc princíp subsidiarity skúmania podmienky účasti daňového subjektu na daňovom podvode vo vzťahu k nevyhnutnosti splnenia hmotnoprávnych podmienok na priznanie nároku na odpočet dane, konštatovali nadbytočnosť aktivity daňových orgánov pri skúmaní účasti sťažovateľa na daňovom podvode. Uvedené logicky vylučuje akúkoľvek účelovú zmenu dôvodu neuznania nároku na odpočet dane. K namietanému postupu správcu dane v rozpore s § 46 ods. 5 daňového poriadku [bod 5 písm. b) tohto uznesenia] ústavný súd uvádza, že k tomu sa zrozumiteľným spôsobom vyjadrili krajský súd (bod 75) a najvyšší správny súd (bod 36), voči ktorému nemá ústavný súd žiadne výhrady.

15. K namietanému právnomu posúdeniu nulity rozhodnutí vydaných pobočkou správcu dane ústavný súd zistil, že touto námietkou nezákonnosti sa zaoberal krajský súd v bode 74 svojho rozsudku. Zmienka o tomto právnom posúdení sa v napadnutom rozsudku najvyššieho správneho súdu nachádza len v jeho naratívnej časti (bod 10). Hoci ústavnému súdu z predložených podkladov k ústavnej sťažnosti nie je zrejmé, či bola táto námietka uplatnená v kasačnej sťažnosti, je potrebné aj nad rámec uviesť, najmä s ohľadom na zjavnú nedôvodnosť tejto námietky, že právne posúdenie nedostatku právnej subjektivity pobočky správcu dane zo strany krajského súdu nesignalizuje žiadne relevantné znaky arbitrárnosti.

16. Ústavný súd v závere uvádza, že v prípade, ak orgány verejnej správy a následne správne súdy pri rozhodovaní dodržali podmienky stanovené zákonom a uviedli, z ktorých dôkazov vyvodili svoje skutkové zistenia a akými úvahami sa pri ich hodnotení riadili, nie je až na výnimky tzv. extrémneho rozporu medzi skutkovými zisteniami a právnymi závermi z nich vyvodенými v právomoci ústavného súdu predmetné hodnotenie posudzovať či dokonca vykonať iné hodnotenie dôkazov. Konštatuje, že už citované právne závery najvyššieho správneho súdu (vo väzbe na argumentáciu krajského súdu) takýto extrémny rozpor nepredstavujú.

17. Sumarizujúc uvedené, ústavný súd uzatvára, že napadnutý rozsudok najvyššieho správneho súdu (nadväzujúci na rozsudok krajského súdu) v kontexte uplatnenej sťažnostnej argumentácie

nevykazuje z ústavného hľadiska také relevantné nedostatky, ktoré by po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohli reálne viesť k vysloveniu porušenia základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy. Práve naopak, ústavný súd považuje napadnutý rozsudok za logický a zrozumiteľne odôvodnený, preto ústavnú sťažnosť odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

18. Pokiaľ ide o namietané porušenie práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, je nutné zdôrazniť, že právna vec sťažovateľa sa týka rozhodovania správnych súdov a správnych orgánov v daňovom konaní, v ktorom došlo k vyrubeniu rozdielu dane. Je potrebné odkázať na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), ktorá vylučuje aplikáciu čl. 6 ods. 1 dohovoru na daňové veci, pretože tvoria súčasť jadra výsad verejnej moci (Jussila proti Fínsku, č. 73053/01, rozsudok Veľkej komory ESLP z 23. 11. 2006; Ferrazzini proti Taliansku, č. 44759/98, rozsudok Veľkej komory ESLP z 12. 7. 2001). Nejde teda o rozhodovanie v občianskych veciach ani o rozhodovanie o trestnom obvinení, čo je predpokladom aplikácie čl. 6 ods. 1 dohovoru. Výnimku ESLP nachádza v daňových veciach pri ukladaní daňových sankcií, ktoré majú preventívno-represívny charakter, ktorých naplnenie umožňuje charakterizovať vnútroštátne konanie ako konanie trestného charakteru (Engel a spol. proti Holandsku, č. 5100/71, 5101/71, 5102/71, 5354/72 a č. 5370/72, rozsudok pléna ESLP z 8. 6. 1976). Preto ústavná sťažnosť vo vzťahu k čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je dôvodná a bolo potrebné ju podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú z dôvodu neaplikovateľnosti čl. 6 ods. 1 dohovoru na konanie a rozhodovanie o sťažovateľovej kasačnej sťažnosti.

19. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, ústavný súd sa ďalšími požiadavkami sťažovateľa uvedenými v petite nezaoberal, keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Bratislave (detašované pracovisko) 18. januára 2024

Miloš Maďar
predseda senátu